49

చెరగని అక్షరాలు

వాన తుంపరలు కన్నీటి చుక్కల్లా నేలమీదకు బరువుగా రాలుతున్నాయి. అమావాస్య చందమామ భూమికి అడుగునే వుండి పోయింది. ఆకాశమంతా ఆవరించిన చీకటి తెరలోనుంచి చిల్లులు చేసుకుని స్వర్గం సుషుప్తిలోవున్న భూభాగాన్ని పరికిస్తోంది. వీధిలోని చీకటి, తలుపులులేని కిటికీగుండా లోపల ప్రవేశించి, గోడమీదవున్న ఆముదం దీపాన్ని భయపెటుతోంది. అప్పుడప్పుడు చెదురువాటుగా వీస్తున్నగాలికి వూగులాడుతున్న దీపశిఖ, ఆ గాలితెర తగ్గగానే ధైర్యం కూడగట్టుకుని సూటిగా నిలబడి చూస్తోంది—పొగను సూటిగా పైకిపదిలేస్తూ. దాని మీద చలిప్రభావం పడ్డట్లు కనిపించటంలేదు గాని ఎదురుగా కూర్చున్న పార్వతిమాత్రం మోకాళ్లకు తలనానించి గజగజా వణికిపోతోంది. పైన కప్పుకున్న దుప్పటి ఆమెలోంచి వస్తున్న వణుకును ఆపలేక పోతున్నట్లుంది.

"తలుపు తియ్యమ్మా పారూ...."బయటనుంచి తలుపునుబాదుతూ లలితమ్మ గట్టిగా అరిచింది.

"మరీ చోద్యంగావుందే వ్యవహారం...ఇంత కంగారయిపోతే ప్రతిదానికీ ఎట్లాగే...మనిషన్న తర్వాత రోగంనొప్పి రాకుండా వుంటుందా..." లలితమ్మ తలుపు కవతలనుంచి పార్వతి నుద్దేశించి సముదాయింపు పూర్వకంగా అంటోంది. పార్వతి తడిసిపోయిన చేతి గుడ్డను మంచంకింపకు తోసేస్తూ "వస్తున్నానమ్మా" అని తలుపు తీసింది--తలుపు తెరచుకోటంతోటే పార్వతిని చేతుల్లోకి తీసుకుని 'వెర్రిపిల్లా అని....ఛీ..."అంది.

"మరీ యిదిగా వుందేమిటీ... మీ మామయ్యకు యింతకంటే పెద్ద సుస్తీ చేసిందిగాని యింత కంగారు ఎవ్వరూ పడలేదమ్మా.... తమ్ముడిని అనుకోరాదుగాని యిప్పుడుచూడు మనిషి ఎట్లావున్నాడో...." పార్వతి కళ్ళకు కొంగు అద్ది "కొద్దిగా మెతుకు ఎంగిలి పడమ్మా...

మామయ్యేమో విస్తరిముందు కూర్చున్నాడు...నువ్వు రాందే అన్నం తినడు....పోనీ వాడికోసమైనా రారాదుటే..."

పార్వతి మెల్లిగా లలితమ్మ కౌగిలి వదిలి వంటింటివైపుకు కదిలింది. కాళ్ళు కొద్దిగా నిరసించి తడబడుతున్నా తల్లి భుజంమీద చెయ్యి వేసి అడుగులు మెల్లిగా వేస్తూనేవచ్చింది.

"ఏం పారూ...అట్లా బేజారయిపోతారుటే......నా కెంతసుస్థీ చేసిందో నీకేంతెలుసు....మీ అత్తయ్య ఏమైనా మనిషి కదిలిందా... మనిషిఅంటే అట్లా వుండాలి...ఏమే సావిత్రీ...' గోపాలరావు నోటి వెంట మాట పూర్తికాగానే పార్వతి చిరునవ్వు నవ్వబోయి సావిత్రిని చూసి వూరుకుంది. సావిత్రి చేతిలో గరిటెకిందపడేసి పార్వతినిచూసి పక్కున నవ్వింది.

'అన్నానికి కూర్చుంటానుగాని... ఆ ప్రమిదలో చమురుందేమో చూసిరావే అమ్మా!'

'ఏం? చీకట్లో రాములవారికి గదిలో సామాన్లన్నీ కనపడవనా... ఉంటే వుంటుంది...పోతే పోతుంది గాని .... నాక్కొంచెం అన్నం పట్టుకురావే అక్కయ్యా...'

పార్వతి చివాలునలేచి గోపాలరావువంక వకసారి తీవ్రంగా చూచింది. తనగదిలో వెలుతురులేక పోయినా ఫరవాలేదనే టప్పటికి గుండె జల్లుమంది పార్వతికి.

'నువ్వు అన్నంసంగతే చూసుకో అమ్మా....నాదీపం సంగతి నేనేచూసుకుంటానులే' అంటూనే పార్వతి గదివైపు గబగబ నడిచింది.

వీధి తలుపు నెవరో బాదినట్లు చప్పుడయింది. గోపాలరావు అన్నం కలుపుకోవటానికి ఉద్యుక్తుడవుతూ—

'వాకిట్లోకి ఈవానలో పడివచ్చారెవరో ... చూసిరావే సావిత్రీ' అన్నాడు. సావిత్రి గడపలోనే నిలబడింది—లలితమ్మ వీధి తలుపువైపుకు పోవటంచూసి.

'వస్తున్నానండీ....ఎవరో వక్కక్షణం ఆలస్యంఅయితే సరి... తలుపు నట్లా బాదుకుంటారు...ఊ....' అంటూ సణుగుతూ వెళ్ళింది.

తలుపుయింకా చప్పుడు అవుతునే వుంది—లలితమ్మ గడియతీసి తలుపు తెరిచేవరకూ. బయటి చీకటిలో దీపంలేని సైకిలుమీద గొడుగువేసుకుని వచ్చిన వ్యక్తి ఒక కాలును నేలమీదమోపుతూ సైకిలుమీదనే కూర్చుని కనపడ్డాడు . లలితమ్మ చీకటిలో బయటికిపోవటానికి సందేహించింది బయటిమనిషి గొడుగును మెడతో గట్టిగా పట్టుకుని సైకిలుదిగి.

'అయ్యగారున్నారా?' అన్నాడు. సావిత్రి వంటింటి గుమ్మంలో నుంచే-

'అన్నం తింటున్నారుగా.... కాసేపు అరుగుమీద కూర్చోమని చెప్పండి అత్తయ్యా!' అంది. పార్వతి ప్రమిదమాట మరచిపోయి కిటికీలోనుంచి వస్తున్న చలిగాలికి కొద్దిగా కంపిస్తూ-

'ఏమి కావాలో కనుక్కోరాదుటే అమ్మా' అంది.

గోపాలరావు కంచం ముందరనుంచి లేచి వాకిట్లోకి వస్తూ 'ఎవరండీ వాకిట్లో.... లోపలకు రండి' అన్నాడు. లలితమ్మవైపుకుతిరిగి 'అక్కయ్యా....అట్లా వాకిలికడ్డంగా నిలబడకబోతే ఆయన్ని లోపలకు రానీయరాదుటే' అన్నాడు.

'దణ్ణాలండీ....అయ్యగారికి అర్జెంటు కాగితం యిచ్చేదుంటే' నసిగాడు వాకిట్లో మనిషి అక్కడినుంచే. చలి విచక్షణలేకుండా గోపాలరావునుగూడా గజగజలాడించింది. వాకిట్లోకివచ్చి టెలిగ్రాం అందుకుని కాగితంమీద సంతకంపెట్టి "మామూలు రేపొద్దున యిస్తాలేరా.... మళ్ళీరా" అన్నాడు. బయటి బంట్రోతు సైకిలుమీద ఎక్కుతూ "పాపిష్టోణ్ణి....నాకు మామూలు ఎందుకులే అయ్యా" అన్నాడు.

పార్వతి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది. సావిత్రి చెయ్యి కడుక్కుని కొంగుకు తుడుచుకుంటూ మెల్లగా సాపిట్లోకి వచ్చింది.

"ఏరాగోపీ...ఈవాళ్టప్పుడు మనింటికి వుత్తరం వచ్చింది...." అంది లలితమ్మ ప్రతి అక్షరాన్ని సాగదీస్తూ.

"మీతో ప్రతిదానికి చావొస్తోందే...ఎందుకు యీ హడావుడి... గుబగుబలూనూ....ఆ " గుండె దడను మాటలలో దాచుకోలేక తడబడుతూ అన్నాడు, కవరు వక్రపక్కన వంకరగా చించేస్తూ.

పార్వతి సావిత్రికి వెనకాలగా నిలబడి రెండుసార్లు 'అత్తయ్యా... అత్తయ్యా'' అంటూ పిలిచింది. గోపాలం టెలిగ్రాం పూర్తిగా చదవ కుండానే ''అక్కయ్యా...'' అంటూ లలితమ్మ కాళ్లమీదకు వరిగిపో యాడు. లలితమ్మ గుండె బాదుకుంటూ:

''ఏమయిందిరా గోపీ...నా కొంపకు ఏంయిక్కట్టు వచ్చిందిరా దేవుడా'' అంటూ రాగాలు తీయటం మొదలుపెట్టింది. సావిత్రి అతని చేతిలోని ఉత్తరం వక్కసారిగా గుంజి:

'.ఏమయిందండి . . మాట్లాడరేం'' అని టెలిగ్రాం గబగబా నాలుగుముక్కలూ చదివేసి పార్వతికోసం వెనక్కు తిరిగింది. పార్వతి కళ్లు ఎర్రగా జ్యోతుల్లాగా వెలిగిపోతున్నాయి. సావిత్రి ఏదో మాట్లాడ టానికి పెదవి కదల్చబోయింది. పార్వతి:

'అత్తయ్యా...ఇప్పుడేవస్తా ప్రమిదలో నూనెపోసి వక క్షణం ఆగు...' అంటూ గదిలోకి పరుగెత్తబోయి జారిపోయిన చీరె కొంగు కాలికి తగులుకుని గభాలున గదిముందరపోయి పడ్డది. ఆగాలికి అసలే నూనె లేనిదీపం గబుక్కున ఆరిపోయింది. కొడిగట్టిన దీపాన్ని ఆసరా చేసుకుని నివసిస్తున్న పొగ దానిని వదిలి పైకి వెళ్ళిపోయింది.

'అమ్మా దీపం పోయిందే' అంటూ పార్వతి బిగ్గరగా అరిచింది. లలితమ్మ పార్వతిని లేవతీసి వళ్ళోకి తీసుకుని:

'అవునే తల్లీ మన దీపం ఆరిపోయిందే... తల్లీదేవుడో' అంటూ బిగ్గరగా రోదించటం మొదలు పెట్టింది. పార్వతి తల్లిపై పుచూసి విషా దంగా నవ్వుతూ 'నేననుకున్నదేనమ్మా' అంటూ గొణిగింది.

సావిట్లో గచ్చుమీద మూలగా పడుకున్న పార్వతి పగిలిపోయిన గాజు పెంకులవంక చూస్తోంది నిలువుగుడ్లు పెట్టుకుని. ఎడంచేతి, పని అయిపోగానే కుడిచేతి గాజులవంక చూస్తూ లలితమ్మ ఏమనాలోతోచక పార్వతిమీదపడి 'అయ్యో...నేను బ్రతికుండగానే యిటువంటి కష్టం వస్తుందని అనుకోలేదే తల్లీ' అంది. పార్వతి నిర్లిప్తంగా అటువైపు చూస్తూ కుడిచెయ్యి బలవంతంగా లేపి పక్కకు తిరిగి ఎడంచేతిపక్కన పెట్టింది. కంగు కంగు మంటూగాజులు చితికిపోతుంటే పార్వతి కంటి

వెంట ఒకొక్క బాష్పంరాలి చెక్కిళ్ళకిందకు జారకుండానే అరిపో తున్నాయి.

"పది గంటల బండీకి రామాపురం పోదాం అక్కయ్యా.... పెట్టెలో నాలుగు బట్టలు సర్దు" గోపాలరావు ఇంట్లో హడావుడికొంచెం సర్దుకోగానే మెల్లిగా లలితమ్మతో అన్నాడు. పార్వతి అతనివంక నిర్ల క్ష్యంగా చూసి ముఖం లలితమ్మ వళ్ళోకి దాచుకుంది.

"నేను బజారుకుపోయి వచ్చేలోపుగా అన్నీ సర్ది సిద్ధంగా వుండండి ... " గోపాలరావు వుత్తరీయం భుజాన వేసుకుని "సావిత్రీ....ఆ సంచీ యిటు తీసుకురావే .... బజారుకుపోయి పదినిమిషాల్లో వస్తాను" అన్నాడు. సావిత్రి దండెంమీద వేసిన సంచీ వంక చూస్తూ 'అంద దన్నట్లు' నిలబడింది. గోపాలరావు సంచీని పైనుండి అందుకుంటూ—

"ఏ మక్కయ్యా...వచ్చేపొద్దా...పోయేపొద్దా. తొందరగా లేచి ఆ పనేమిటో చూడరాదూ... రెండు మెతుకులు నోట్లో వేసుకుని మళ్ళీ బయలుదేరాలయ్యె...మనకోసం బండీ ఏమన్నా ఆగుతుంది గనకనా" అన్నాడు. లలితమ్మ కళ్ళనీళ్లు కొంగుకి తడుచుకుంటూ

"నీతిండి పాడయిపోను.... యిక్కడ వకమూల చచ్చి యేడు స్తుంటే నీతిండి తాపత్రయం...ఇదైపోతుందా...యివ్వాళ పొయ్యిమీద ఒయ్యం యెక్కడానికి వీల్లేదు."

"అయ్యో నాతల్లీ...ఎంత ఆపదవచ్చిందే"....పార్వతి తల్లిని ఇంకా గట్టిగా కౌగలించుకొని "అమ్మా...అమ్మా"అంటూ బావురు మంటోంది.

"సావిత్రీ నువ్వన్నా చూడవే...తిండిసంగతి ... వాళ్ళనట్లా కాసేపు కదలకుండా వుండనీ..."

'అయ్యో...మరీ వుప్పలాయిగా వుందేమండీ.... మీ మొండి పట్టు యిటువంటప్పుడు మానకపోతే ఎట్లాగండి ... ఛీ ... " అంటు విసుక్కుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళింది.

"అంతా కట్టకట్టుకుని ఏడవండి...ఏడిస్తే తీరే దుఃఖమా...

నేనుగూడా ఆడదానిలా ఏడవలేక వూరుకున్నా గాని...నాదుఃఖంలో వకవంతు—" గోపాలం వుత్తరీయంతో ముఖం గట్టిగా తుడుచుకుని సావిట్లో ఒక మూలకి గిరవాటు వేశాడు.

"మనం ఏం చెయ్యగలం అక్కయ్యా..." లలితమ్మ దగ్గరకు పోయి చతికిలబడ్డాడు. లలితమ్మ అతని భుజంమీద చెయ్యివేసి "త...మ్ముడూ" అంటూ ఆవురుమంది.

"మనం ఏం చేస్తాం అక్కయ్యా...నాకూ యింతరోగమూ వచ్చిందా...ఏమయింది...యింత యిక్కట్టు వస్తుందని కలలోగూడా అనుకోలేదు." పార్వతి... అతని కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసింది. ఆమె కనురెప్పలు నల్లగుడ్డును గాలికి వదిలేసి నిశ్చింతగా నిలిచి వున్నాయి. నుదురు అదురుతోంది. పెదవులు అస్పష్టంగా వణుకుతున్నాయి.

"అట్లా చూడక పారూ...నావంక...వద్దు పారూ అట్లా నావంక చూడకు..." గోపాలరావు పార్వతి వంకచూస్తూ రెండు చేతులూ కళ్లకు అడ్డంపెట్టుకున్నాడు. సావిత్రి మెల్లిగా పార్వతి ప్రక్కకు చేరింది.

"పారూ...నావంక చూడమ్మా..." పార్వతి సావిత్రి వంక చూడకుండానే తల్లివళ్లో ముఖందాచుకుంది.

'సావిత్రీ...కాసిని మంచినీళ్ళు తీసుకురా అమ్మా' .....గొంతు ఆర్చుకుపోయినట్లుంది పార్వతికి!....

"అట్లాగే అత్తయ్యా...."

"పారూ....ఏడవకమ్మా.... ఏం చెయ్యగలం ఇప్పుడు"అన్నాడు గోపాలరావు.

పార్వతి తల్లివడిలోనుంచి విడివడి కూర్చుంది గోపాలరావు వంకకు తిరిగి. ఆమె బలవంతాన పెదవులు కదిపి:

"అవును, యిప్పుడు చెయ్యగలిగింది ఏముంది .... చెయ్యగలిగినదంతా అదివరకే చేసేశారు...."అంది ఆగ్రహంగా.

"ఆ..."అంటూ అదిరిపడ్డాడు గోపాలరావు. అతని మెదడులో గతించిన చరిత్రంతా పుటలు తిరగవేస్తూ ప్రత్యక్షమయింది. పార్వతి ముఖంలో రోగిష్టి భర్తృబింబం కనపడుతోంది.

"చెయ్యగలిగిందంతా అదివరకే చేశారు. చిన్నతనంలోనే గొంతుకకు వురిపోశారు...యిప్పుడు చెయ్యగలిగినదేముంది వురి బిగిసిపోయిన తర్వాత..."

'అదేమిటే పార్వతీ...అదేమిటే కన్న కూతురుకు వురిపోసుకుంటారుటే...అవేం మాటలే!....'

'అడుగు మీ తమ్ముణ్ణి అడుగు'—'తమ్ముడు' అంటూ వ్యంగ్యంగా వచ్చినమాట శూలంలా గుచ్చుకుంది గోపాలం హృదయానికి. పార్వతి వంక అతను చూడటానికి భయపడ్డాడు. అక్కడినుంచి లేచి వంటింటి వైపుకు ముఖం తిప్పి:

'నేనేం చేశాను...' అంటూ గొణిగాడు. పార్వతి హృదయం బ్రద్దలైంది. ముఖం జేవురించింది.

'అంతా నువ్వే చేశావు... నా పచ్చని జీవితంలో నిప్పులకుంపటి పెట్టావు...ఆయన కా సుస్తీ మొదటినుంచీ వుందని మీకందరికీ తెలియదూ.... అతని ఆస్తికి ఆశపడి...ఎదురువచ్చే సొమ్ములకు వ్యసనపడి...అమ్మా...నా గొంతు కోశారే...' బిగ్గరగా అరుస్తూ లలితమ్మ వళ్ళోకి వరిగిపోయింది పార్వతి. గోపాలరావు పిచ్చెత్తినవాడిలా అయిపోయాడు. లలితమ్మ అతనివంక తీవ్రంగా చూస్తూ 'ఏంరా...ఆయనకీ సుస్తీ వున్న సంగతి తెలుసురా నీకు....మాట మాత్రంగానైనా చెప్పలేదేంరా నాకు' అంది గట్టిగా.

"అదేం లేదక్కయ్యా" మాటతడబడిపోతోంది గోపాలరావుకు. "కొద్దిగా దగ్గువచ్చేదిట చిన్నప్పుడు...జలుబు మనందరికీ వున్నట్లే అతనికీ వుండేదిట....అంతే."

"అంతేనా"—పార్వతి కంయి మంటూలేచింది. "అతనికి రోజూ జ్వరం వచ్చేదిగాదూ....నోటివెంబడి నెత్తురు పడేదిటగాదూ...యివన్నీ అబద్ధాలా?'' సావిత్రి ముఖం తప్పించుకుంది. లలితమ్మ అందుకుని--

"ఏరా మాట్లాడవేం" గోపాలరావుని గట్టిగా గద్దించి అడిగింది.

"ఎప్పుడన్నా వచ్చేదిట అక్కయ్యా"

"అవన్నీ వప్పుకున్న వాడివి...అతనికి దయ వున్నదని చెప్ప డానికి దాపరిక మెందుకు...నా జీవితాన్ని నీ సౌఖ్యంకోసం నాశనం చెయ్యటానికి సాహసించావుగాని, కావాలంటే నీవు కోరినపైకం ఎక్కడైనా ముష్టెత్తుకుని యిచ్చేదాన్ని గాదూ నీకు..." పార్వతి ముఖం వివర్ణమైపోయింది. ఊరికే రొప్పుతోంది. పిచ్చిదానిలా జుట్టు చేతుల్లోకి తీసుకుని "మీరంతా దొంగలు...నన్ను చంపుతున్నారు.... వురి బిగుసుకుపోతోంది...అమ్మా...అమ్మా ...." అంటూ అరవటం మొదలు పెట్టింది.

లలితమ్మ కంగారుపడ్డది. ఎన్నడూ నోరెత్తిమాట అనని పార్వతి ఎందుకు అట్లా గొంతు చించుకుని అరుస్తోందో అర్థంగావటం లేదు. దుఃఖంలో ఆవురావురుమని ఏడవటం ఎరుగుందిగాని యిటువంటి వెర్రికేకలు వింటుంటే పార్వతికేదైనా మతిభ్రమించిందేమోనని భయపడింది.

'ఒరేయి గోపాలం...నా కొంపకేదో ముప్పు వచ్చిందిరా నాయనా... డాక్టరును పిలుచుకురా రా ... ముందర .... తొందరగా పోయిరా రా నాయనా...'లలితమ్మ పార్వతిని కదలకుండా ఒళ్లో పెట్టుకుని అదుముకుంటోంది.

"నాకేం పిచ్చెత్తలేదు...దయ్యంగూడా పట్టలేదు....నన్ను పిచ్చిదాన్నిచేసి నాజీవితాన్ని నాశనంచేశారు...మల్లెచెట్టు పీకివేసి తుమ్మచెట్టు నాటారు....యింకా డాక్టరు ఎందుకు..." పార్వతి ముఖంలో ఎరుపుదనం తగ్గి కొద్దిగా తెల్లబడింది. చిరునవ్వు పొడగూడా కనపడింది. ఒక్కసారిగా విరగబడి నవ్వుతూ 'ఏం మామయ్యా నన్ను పెళ్ళిచేసికోరాదూ....నువ్వు...సావిత్రి అత్తయ్యను వీధిలో వదిలిపెట్టేద్దు గానిలే...' అంది. సావిత్రి కంగారు పడింది. పరుగెత్తుకుంటూ పార్వతి దగ్గరకుపోయి 'నన్నేమనక పారూ...నాకేమీ తెలియటం లేదు...అంతా అయోమయంగా వుంది' అంది. లలితమ్మ మాట్లాడలేదు. గోపాలరావు స్తబ్ధుడైనాడు. సావిత్రి పార్వతి నానుకుని 'బిగ్గరగా మాట్లాడ

కూడదమ్మా' అంది. 'నాకు తెలుసులే' అన్నట్లు పార్వతి పెదవి విరిచి కళ్లు మూసుకుంది.

గోడ గడియారం గంటలుకొట్టలేక కొట్టలేక విషాదంగా మూలిగింది. దాని తాలూకు చప్పుడు గంటలు ఆగిపోయిన తర్వాత కొద్దిసేపటి దాకా గది అంతా మూగధ్వని నిచ్చింది. పార్వతి కళ్ళు తుడుచుకుని "అమ్మా రామాపురం తప్పకుండా పోవలసిందేనా?" అంది. లలితమ్మ అక్కడలేదు—అప్పటిదాకా యింట్లో జరిగిన సంగతులేవీ పార్వతికి తెలియవు. ఆ పదినిముషాల నిద్రలోనూ ఆమె కలలో చనిపోయిన భర్త నీడగావచ్చి "నన్ను ఒకసారివచ్చి చూసిపోవూ" అంటూ ప్రాధేయపడ్డట్లు కనిపించింది. అతని వంకచూసి ముఖం ముడుచుకుంది గాని అతను ప్రాధేయపడటం చూసేటప్పటికి ఆమెగుండె నీరయింది.

"సుష్టి నయమయి బాగపడతానని అనుకున్నా గాని, యిట్లా అర్థాంతరంగా కథ ఆగిపోతుందనుకో లేదు పార్వతీ... అటువంటి సందేహం లేశమాత్రంగా నయినా వుండివున్నట్లయితే...నీ జీవితంలో తెలిసి నిప్పులు పోస్తానా పార్వతీ...నన్ను నమ్మవూ" అతనుయింకా ప్రాధేయపడుతున్నట్లు పార్వతి కళ్ళముందర కనపడుతోంది.

"పార్వతీ...నువ్వు అన్యథా భావించకపోయినట్లయితే నా ఆత్మ శాంతికోసం ఒక్కపని చెయ్యవూ! నేను ఎప్పటికీ నీకు కృతజ్ఞుడనై వుంటాను...నా శాంతి కోసం పారూ...అదీ స్వార్థమే అనుకో...నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళి...."

పార్వతి కళ్ళవెంబడి నీరు జాలువారుతున్నాయి. మళ్ళీ పెళ్ళిమాట తలపుకు వచ్చేటప్పటికి కళ్ళు బాగా గట్టిగా నులుముకుని చేతులు కళ్ల ముందర వూపింది — ఆ నీడను వదిలించుకోవటానికి, ఆమెభర్త నీడ వచ్చి నట్లుగానే గాలిలో కలిసిపోయింది.

"ఏమిటి పారూ...యిందాకటినుంచీ కలవరిస్తున్నావు ..." లలితమ్మ పార్వతిదగ్గరకువచ్చి బుజ్జగింపుగా అడిగింది. వాకిట్లో వంటెద్దు బండి చేస్తున్న గజ్జెల గలగల పార్వతికి కాలయముని గజ్జెల ఘణఘణలా వినిపించింది.

"అక్కడికి వెళ్ళక తప్పదా అమ్మా..."

గోపాలరావు బండీలో పెట్టె పెట్టివచ్చి చేతులు దులుపుకుంటూ-

'ఇంకా ఏమిటి అక్కయ్యా ఆలస్యం...బండికి టైమయిపోతుంటేను...'' హడావుడిగా అన్నాడు. పార్వతి లేచి మెల్లిగా అడుగులు వేసుకుంటూ బయటికి వచ్చింది- లలితమ్మ భుజంమీద చెయ్యివేసుకుని.

బండి స్టేషనుకు చేరేటప్పటికి రైలు రానే వచ్చింది. బండిమనిషి ఎద్దు మెడతాడు బండిచక్రానికి కట్టేశాడు, బండి అటూ యిటూ కదలకుండా వుండటానికి. గోపాలరావు జనసమూహంలోనుంచి తోసుకుంటూ పెట్టెను ప్లాటుఫారంమీదికి చేరవేశాడు. బండిమనిషి గోపాలరావుచేతిలో పెట్టెని కిందకు అందుకుంటూ:

'మీరు పోయి టిక్కెట్లుసూక్కురండి.... నేను పెట్టెలట్టుకొస్తాగందా' అన్నాడు. పార్వతి బండీ దిగి పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ గోపాలరావు దగ్గరకువచ్చి:

'నాకు సెకండు క్లాసు టికెట్టు తీసుకో మామయ్యా....మూడో క్లాసులో నేను కూర్చోలేను' అంది. గోపాలరావు మాట్లాడకుండా బుకింగ్ ఆఫీసుకు బరువుగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

పార్వతిని సెకండుక్లాసు కంపార్టుమెంటులో ఎక్కించి బండీకి టయం అయిపోవటంవల్ల 'అమ్మా వాళ్ళదగ్గరకుపోతాను పారూ. బండి టయం అయింది మరి....మళ్ళీ పై స్టేషనులోవచ్చి కలుసుకుంటానులే' అన్నాడు. ఆమె చింపిరి జుట్టు. కుంకుమ లేక వెల వెలబోతున్న ఆమె ముఖం, బోసిపోయిన ఆమెచేతులూ అతన్నివెక్కిరిస్తున్నాయి ముఖం వెనక్కు తిప్పేసుకుని ఆర్ద్రమైన స్వరంతో పోతున్నా పారూ' అన్నాడు. పార్వతి అతని మాట వినిపించుకోకుండానే దళ్ళీలున తలుపువేసి లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

బండి బయలుదేరినప్పటినుంచీ లలితమ్మా సావిత్రీ అదేపనిగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టారు. రామాపురంలో చూడబోయే పరిస్థితులు, జరుగుతున్న పరిస్థితులు, పార్వతి భావి జీవితం మొదలైనవి చర్చలోనికి వస్తున్నాయి. సావిత్రి మటకు లలితమ్మ ఏమాటన్నా ఊఁకొట్టి వూరుకుంటోంది. గోపాలరావు రెట్టిస్తున్నాడు ప్రతిమాటకీ. ఆ పెట్టెలోనే

యిద్దరు ముగ్గురు ముసుగులుపెట్టి పడుకున్నారు. ఆడవాళ్లో మొగవాళ్లో గూడా తెలియటంలేదు. మధ్య మధ్య ముసుగులోనుంచే అటూ యిటూ మసులుతున్నారు. మధ్య మధ్య కలవరిస్తున్నారు గూడా. ఆముసుగులను చూస్తుంటే అంతకుముందు జరిగిన ఏదో విషాద సంఘటన ఛాయా మాత్రంగా స్ఫురిస్తోంది. లలితమ్మకు నిద్ర ఉండుండి మగతగావస్తోంది. సావిత్రి పక్కకు జరిగి లలితమ్మ నిద్రపోవటానికి చోటిచ్చింది. లలితమ్మ జారి పడబోయి పులిక్కిపడి లేచింది.

"ఏరా గోపాలం.... పార్వతి నొకసారి చూసిరారా...ఎట్లావుందో ఏమిటో... ఎంత వద్దన్నా దాని మొండిపట్టేగాని వక్కతే అక్కడా... నలుగురికీ ఆ క్లాసే కొనరా అంటే డబ్బు లేదో అని నీ గొడవ...ఛీ.... సరే నామాటలకేం గాని వకసారి చూసిరారా" లలితమ్మ దవడలు నొక్కుకుంటూ నాలుగు పక్కలా పరికించింది.అంతా మగత నిద్రలోవున్నారు. బయటినుంచి చలిగాలి రివ్వుమంటూ వస్తోంది. మధ్య మధ్య మిణుగురు పురుగులు గాలికి ఎగిరిపడి వస్తున్నాయి లోపలకు. రైలు వేగంతోపాటు హెచ్చుతూ తగ్గుతోంది లోపలి ఎలక్ట్రిక్ దీపం.

"స్టేషను వస్తున్నట్టుంటే.. యిక్కడ దిగి చూసిరారా. వీలయితే అక్కడే కాసేపువుండి..ఏమైనా మంచిమాటలు నాలుగు చెప్పిరా..." అంది.

"ఇది అప్పుడే మన వూరినుంచి నాలుగోస్టేషను.ఇప్పుడే స్టేషను వచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నావు....చూసివస్తాలే...."అన్నాడు గోపాలరావు కూర్చున్నచోటినుంచి లేచి వాకిలివైపు పోతూ.

"నాలుగు స్టేషన్లు వస్తే యిందాకటినుంచీ ఏం చేస్తున్నావురా" అంది లలితమ్మ విసుగ్గా మెటికలు విరుస్తూ.

బండి కూతకూస్తూ వేగం తగ్గించి మెల్లిగా పోతోంది.చూస్తుండగానే సిగ్నలు దాటిపోయి స్టేషనుగూడా వచ్చేసింది. తనపెట్టెలోకి ఎక్కటానికి వచ్చేవాళ్లను తోసుకుంటూ కిందకు దిగి, పార్వతివున్న పెట్టెదగ్గరకు మెల్లిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళాడు.తలుపులోపల వేసివుంది. బయటనుంచి తీయటానికి సర్వవిధాలా ప్రయత్నం చేశాడు. తలుపును

నాలుగైదుసార్లు కొట్టిచూశాడు. అప్పటికీ తలుపు. రాకపోయేటప్పటికి గాబరాపడుతూ పోర్టరును పిలుచుకురావటానికి పరిగెత్తాడు. ప్లాటుఫారం ఆ మూలనుంచి ఈమూలదాకా రెండుసార్లు తిరిగినా ఒక్కడూ కనపడ లేదు. టిక్కెట్టు కలెక్టరుతో చెపితే పని వుందంటూ హోటలులోకి దూర బడ్డాడు. గోపాలరావు అయోమయంలో పడ్డాడు ఏం చెయ్యటానికి తోచక బండి బయలు దేరేటట్టుగా వుండేటప్పటికి పార్వతివున్న పెట్టె వాకిలిదగ్గ రకు పరుగెత్తాడు. ఫుట్ బోర్డుమీద నిలబడి కడ్డీబట్టుకున్నాడు. బండీ బయలుదేరింది.

బండీ ప్లాటుఫారం దాటగానే తలుపు దానంతటఅదే తెరుచు కుంది. 'అమ్మయ్య' అనుకుంటూ బండీలోపల అడుగుపెట్టి తలుపును పూర్తిగా తోసేసి లోపలకు వెళ్ళాడు. గప్పుమని అత్తరువాసన ముఖా నికి కొట్టేసింది. నిర్ఘాంతపోయాడు తను పొరపాటున తప్పు పెట్టెను ఎక్కాననేమోనని. వాకిలినుంచి తలబయటకు పోనిచ్చి పెట్టె నెంబరు చూశాడు. తను గుర్తు పెట్టుకున్నదే. సంశయంతో బెరుకుగా అడుగులు వేస్తూ లోపలకు వచ్చాడు.

'ఏం మామయ్యా ... అట్లా కంగారుపడుతున్నావు' పార్వతి నింపాదిగా సోఫాలో పడుకుని అడిగింది గోపాలరావు కళ్ళు తిరిగిపోయి నాయి. ఎర్రటి తిలకం నుదుట ఎలక్ట్రిక్ బల్బు కాంతిలో మిలమిల లాడుతోంది. మల్లెపూలు సోఫానిండా విరజిమ్మబడివున్నాయి. పెద్ద మల్లె పూలచెండు చుట్టచుట్టుకుని పార్వతి కొప్పులో కూర్చునివుంది. ఆపూలన్నీ గాత్రం విప్పి గానంచేస్తున్నట్లు కనబడుతున్నాయి గోపాలరావుకు. ఘుమఘుమలాడుతున్న ఆపెట్టె....ఆ వాతావరణం....పెట్టె తలుపులన్నీ మూయబడి వుండటంవలన పెట్టెలో గాలికి రాకపోకలు లేక నులి వెచ్చగా ఉంది. స్విచ్ బోర్డులో అగరువత్తుల కట్ట వకటి నిలువునా కాలి పోతోంది.

పార్వతి చిరునవ్వు నవ్వుతూ "ఏం మామయ్యా .... బావుందా" అంది. ఆమె ముఖం విప్పారింది. ఆమె తలలోని పూలన్నీ కిలకిలా నవ్వుతున్నాయి. గోపాలరావు కళ్ళు నులుముకున్నాడు. పార్వతికి తెలియ

కుండానే ఎడంకాలిని కుడికాలి గోపతో గిచుకుని చూశాడు అతను చూస్తున్నది కలా...నిజమా అనే సంశయంతో.

"పారూ...ఇదంతా ఏమిటి..."అన్నాడు అమితాశ్చర్యపడుతూ.

"కూర్చో మామయ్యా....చెపుతానుగా...." అంది పార్వతి. ఆమె ముఖం యింకా నవ్వుతునేవున్నది.

"నేను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటాను మామయ్యా....ఈసారి మంచి సంబంధం చూసిపెడతావుగదూ" గోపాలరావుకు పిచ్చెత్తినట్లయింది. పార్వతికి పిచ్చెత్తిందేమోనని భయపడ్డాడు.

"పార్వతీ!" అంటూ బిగ్గరగా అరిచి గొలుసు లాగటానికి లేచాడు దానివంక చూస్తూ. పార్వతి గభాలున అతని చెయ్యిపట్టుకుని "కూర్చో మామయ్యా ... తొందరపడకూ ..." అంది ప్రతి అక్షరాన్నీ సాగదీస్తూ. గోపాలరావు మాట్లాడకుండా సోఫాలో కూలపడ్డాడు.

"నేను పెళ్లిచేసుకుని సుఖపడటం యిష్టంలేదా మామయ్యా"

"పార్వతీ...ఒక్క గంటలో యిలా మారిపోయావేమిటి..."

"నిజం చెప్పు మామయ్యా ... గుండెలమీద చెయ్యివేసుకుని చెప్పు...నా సుఖం నువ్వుకోరటం లేదా...?"

"మళ్ళీ పెళ్లా...మన శాస్త్రాలు ఎలా ఒప్పుకుంటాయి" గోపాలరావు మూర్ఖంగా—వెలుగుతున్న బల్బువంక చూస్తూ అన్నాడు. పార్వతి అతనిచేయి పట్టుకుని "మన శాస్త్రాలన్నీ మనం రాసుకున్నవేగా మామయ్యా...మనల్ని బాధపెట్టేవి మన కెందుకు?" అంది. గోపాలరావు ఆలోచనలో పడ్డాడు. అతని ఆలోచనలో స్మృతులూ, శ్రుతులూ వరుసాగ్గా నీడల్లాగా కనబడుతున్నాయి.

"వీల్లేదు పారూ...మళ్లీ పెళ్ళి వీల్లేదు...మన మతం హర్షించదు...మన పెద్దలు ఒప్పుకోరు...వీల్లేదు పారూ...నన్నిలాంటి ప్రశ్నలు మళ్లీ అడగవద్దు..." అన్నాడు. పార్వతి సంచీలోనుంచి అద్దంతీసి ముఖం చూసుకుని కుంకుమ సర్దుకుంది సగర్వంగా చూసుకుంటూ.

"ఈ సామానంతా ఎక్కడిది పారూ?" వెలుగుతున్న అగరు వత్తులకట్టవంక చూస్తూ అడిగాడు.

"ఈ పెట్టెలో నేనెక్కిన తర్వాత చాలా స్టేషనులు వచ్చాయి మామయ్యా..."

గోపాలరావు మౌనం దాల్చాడు. అటూ ఇటూ చూస్తూ ఆ పూల వాసన దొంగతనంగా ఆఘ్రాణిస్తున్నాడు. అగరువత్తుల మీదనుంచి వస్తున్న సువాసన మత్తును కలిగిస్తోంది.

పార్వతి గోపాలరావుకు యింకా దగ్గరగా జరిగి 'మామయ్యా' అంది. ఆమె గాత్రంలోని తొట్రుపాటు గోపాలరావు గ్రహించకపోలేదు. అతనికేదో మైకం కమ్మినట్లయింది. పిచ్చిగా ఆమెవంక చూస్తూ 'ఇదంతా ఏమిటి పారూ...నన్నిట్లా ఎందుకు హింసిస్తావు' అన్నాడు. ఆమె అతని చేతులను మృదువుగా తాకుతూ-

"ఏం మామయ్యా....నాశనమయిన నా జీవితంలో ఒక్క మధుర రాత్రిన్ని గూడా సహించలేక పోతున్నావా...బీటు వారిన నా హృదయ క్షేత్రంలో ఒక్కమల్లె మొక్క నాటటానికి వెనుకాడుతున్నావా...నాకు మనశ్శాంతి కావాలి మామయ్యా....ఈ ఒక్కరాత్రి నాజీవితంలో వసంతంగా వెళ్ళి పోనియ్యవూ....నీ కెప్పటికీ కృతజ్ఞురాలినిగా వుంటాను. పార్వతి చెప్పినమాటలన్నీ విని గోపాలరావు ఒక్కసారిగాలేచి నిలబడ్డాడు.

'ఇప్పుడే వెళ్లిపోతా...నన్ను వదిలి వెయ్యి...నన్నిలా బ్రతకనీ' అంటూ బిగ్గరగా అరిచాడు.పార్వతిలేచి అతనిచెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంది.

'బాగా ఆలోచించుకో...నామాట మన్నించక పోయినట్లయితే ...నీ మీద..అపనిందవేసి నీజీవితాన్ని నాశనం చెయ్యటానికయినా వెనుదీయను....ఆపనింద....మొగుడు చచ్చిన ఆడదాన్ని....నీ జీవితం నాశనంచేసికోకు మామయ్యా .... నా జీవితం శాంతంగా వెళ్ళనీ...., చెయ్యివేసి చెపుతున్నాను....నామాట మన్నించవూ..."పార్వతి గాత్రం గీరపోయింది. గోపాలరావు చలించిపోయాడు పార్వతి కళ్లనీళ్లు తుడుచుకుంటూ "మా...మ...య్యా' అంది గంభీరంగా. గోపాలరావు ఆమెను ఒక్కసారిగా హృదయానికి హత్తుకుని 'పారూ' అన్నాడు. ఆపెట్టెలో

దీపం ఆక్షణమే ఆరిపోయింది. పార్వతే లైటుతీసివేసిందని గోపాల రావుకు తెలియదు....

లైటు వెలిగేటప్పటికి గోపాలరావు బద్ధకంగా ఆవలిస్తూ సోఫా మీదనుంచి లేచాడు. పార్వతి పంపువగ్గరకుపోయి ముఖం కడుక్కొని వచ్చింది. కుంకుమను చెరిపిన నీళ్ళు ఆమె చెక్కిలిపక్కగా జారి ఎర్రగీతలా కనపడుతోంది. తలలో నలిగిపోయిన పూలనన్నిటినీ వుండ చుట్టి కిటికీలోనుంచి బయటకు పారేసింది. వెలుగుతున్న అగరువత్తుల గుత్తిని ఆపాటున కిటికీలోనుంచి విసిరిపారేసింది. అత్తరు తడిపిన జేబురుమాలును సునాయాసంగా కిటికీలోనుంచి వదిలిపెట్టింది. గోపాల రావు నిశ్చేష్టుడై "ఉండనీ పారేద్దువు గానిలే" అన్నాడు. పార్వతి అతని వరక కఠినంగా చూస్తూ:

"ఇంకా ఎందుకు....పీటిపని అయిపోయింది" అంది. ఇంత వంకూ సుకుమారంగా మాట్లాడిన గొంతు అంత కర్కశంగా మారే టప్పటికి గోపాలరావు తలక్రిందులయి పోయాడు.

"ఇప్పటికయినా అర్థమయిందా"—పార్వతి అతనివంకచూస్తూ పకాలున నవ్వింది. అతనికి నవ్వాలో ఏమిచెయ్యాలో తెలియలేదు. ముఖం గంభీరంగా పెట్టి:

"ఏమిటి" అన్నాడు. పార్వతి విరగబడి మళ్ళీ నవ్వుతూ ఒక్క సారిగా ఆగ్రహం తెచ్చుకుంది.

"నా జీవితం సర్వవిధాలా నాశనం చేసినందుకు.... నీ జీవితాన్ని గూడా నాశనం చెయ్యగలిగాను మామయ్యా .... నాకు అదే తృప్తి...! మొగుడు చచ్చిన ఆడదాన్ని" ఆమాట అంటూనే పార్వతి బిగ్గరగా పిచ్చి దానిలా నవ్వింది.

"ఆ పాపం నిన్నువదిలి పెట్టదుమరే మామయ్యా.... నీజీవితాంతం వరకూ నిన్ను వెంటాడుతూనే వుంటుంది. నీకు యిక్కడే కాకుండా స్వర్గంలో కూడా స్థానం లేకుండా చేశాను...మొగుడు చచ్చిన...నాకేం... నేను సూటిగా స్వర్గానికే పోతాను....స్వర్గం అంటూ వకటి వుండేటట్ల యితే.... నేనేం పాపం చెయ్యలేదు.... నాకు వక్కడే భర్త... ఈరోజే

నాజీవిత వసంతం... ఆ చచ్చినవాడిని నేను కోరి చేసుకోలేదు....ఆస్తి కోసం...పరపతికోసం ఆశించి....మీరు చేసుకున్నారు ఆ పెళ్ళి. దానితో నాకేంసంబంధం...నువ్వో ..కట్టుకున్న పెళ్లాన్ని వదిలి మొగుడుచచ్చిన... ఆ పాపం నిన్ను వదలదులే మామయ్యా..."పార్వతి గంభీరం వదిలి తిరిగి బిగ్గరగా నవ్వుతోంది. గోపాలరావు కంగారుపడిపోయాడు.

"అపనింద వెయ్యనని హామీ నిచ్చావుగా రాక్షసీ...మళ్లీ బిగ్గరగా అరిచావంటే..." గోపాలరావు పెద్దపులిలాగా మీదకు వురికాడు-ఆమె గొంతు గట్టిగా పట్టుకుంటూ.

'తొందరపడకు మామయ్యా...నన్ను హత్యచేసినా దాగదులే... ఇప్పుడు జరిగిందంతా జరుగుతుందని ముందుగానే తెలుసు నాకు...నేను చెపుతున్నాగా నాకు తెలుసు...అందుకనే రాశాను వక తెల్లకాగితం మీద...నా చరిత్రంతా రాశాను... తొందరపడకు. నీ చరిత్ర గూడా రాశానులే దాంట్లో... అది నలుగురికీ తెలియదూ...నవ్వేరూ నలుగురూ ...ఊఁ....ఏం మామయ్యా అట్లా చూస్తున్నావు.' గోపాలరావు ఆమెను సోఫామీదకు ఒక్క తోపుతోసి.

'ఆ కాగితం ఎక్కడ...ఎక్కడదాచావు...' అంటూ అరవడం మొదలుపెట్టాడు. పెట్టె అంతా, సంచీలోనూ, పరుపుకిందా వెదికాడు గాభరా పడుతూ.

'ఏం మామయ్యా... నీకు కనపడేచోట దాచిపెట్టాననుకున్నావు గదూ!...అంత తెలివితక్కువదాన్ని గాదులే.... తెలివి రానపుడు చేసిన అన్యాయానికి తెలివి వచ్చిన తర్వాత ప్రతీకారం తీర్చుకున్నాను... అయినా కాగితంమీద కాదులే రాసింది. ఒక నల్లరాతిమీద రాశాను... చెరుపుదామంటే చెరగదులే....అది కఠినశిలగదూ మామయ్యా....అందు కని' 'కఠిన శిల' అంటుంటే ఆమె గాత్రం గరగరలాడింది. ఆమె నేత్రాలు అశ్రుపూరితాలయిపోయినాయి.

" రాక్షసీ...నిన్నేం చేస్తానో చూడు ... అది దొరక్కపోతే పోయిందిలే" కాగితం దొరకని ఆవేశంలో ఆమెను గట్టిగా ఒకచేత్తో దగ్గిరకు లాక్కుని రెండుచేతులతో గొంతు పట్టుకోబోయాడు.

"వృధా శ్రమపడక మామయ్యా...నాకీ సంగతి తెలుసు... అందుకనే నీకు శ్రమలేకుండా నేనే పోదామనుకున్నాను ... ఇదుగో ఈసీసా చూడు...తాగేశానులే...పాయిజన్...అంటే తెలుసు అనుకుంటూ ...నీ కెందుకు శ్రమ...దానంతట అదే పోతుందిలే ప్రాణం..."గోపాలరావు సందిగ్ధావస్థలో పడ్డాడు. విషంతాగి మరణావస్థలోవున్న మనిషితో ఎట్లా వేగాలో తెలియటంలేదు. పార్వతి తూలుపాటువచ్చి సోఫామీద విరుచుకు పడిపోయింది. రైలు ధనధనామని చప్పుడుచేస్తూ నిర్లిప్తంగా పోతునే వుంది.

"పార్వతీ....పారూ....ఆ కాగితం ఎక్కడపెట్టావో చెప్పవూ... నీ కేం కావాలంటే అది చేస్తాను" గోపాలరావు ఆమెగడ్డం పట్టుకు బ్రతిమిలాడుతున్నారు.

"నాకేం చేస్తావు మామయ్యా....వెళ్ళిపోతున్న దానికి....కాగితం ఎక్కడపెట్టానో చెబితే చించివేద్దామనిగదూ ... ఆ ... కాగితంమీద కాదని చెప్పానుగా రాసింది....నల్లరాతిమీద రాశాననిగూడా చెప్పానుగా ....అదిగూడా చెప్పమంటావా"

"పార్వతీ...నాకేం అర్థం కావటంలేదు...నన్ను క్షమించలేవా... ఎక్కడా నువ్వు రాసింది చెప్పవా పారూ..."

క్షమించలేను మామయ్యా...నా పేరు పదే పదే ఉచ్చరించి కలుషితం చెయ్యకు...అయినా చెబుతానులే...చూసుకో...నీ రాతి గుండె మీద రాశాను...చేతనయితే హృదయం చీల్చుకుని చెరిపివేసుకో..." పార్వతి ఆయాసపడుతూ ముఖం పక్కకు తిప్పుకుంది. ఆమె ముఖం రంగుమారిపోయింది. నల్లబారుతోంది. గోపాలరావు బరువుగా నిట్టూర్చాడు. పార్వతి గిలగిలా తన్నుకోటం మొదలుపెట్టింది. అతను కంగారుపడుతూ గొలుసులాగుదామని దానిని చేతిలో పట్టుకోగానే బండి దానంతట అదే ఆగిపోయింది.

బయటినుంచి కిళ్లీ,టీ వాళ్లు వూరికే అరుస్తున్నారు. గోపాలరావు గబగబా కిందకుదిగి స్టేషనుమాస్టరు దగ్గరకు పరుగెత్తుకువెళ్ళి ఆయన్ని పిలుచుకువచ్చాడు. ఆయన వచ్చేటప్పుడు ఫస్టుఎయిడ్ బాక్సు పట్టుకు

వచ్చాడు. ఇద్దరు పోర్టర్లు గబగబా పెట్టెలోకి ఎక్కి పార్వతిని బలవంతంగా దించారు. కింద అప్పటికే జనం రద్దీ ఎక్కువయింది. చుట్టూరా మూగి హడావుడి చేస్తున్నారు. లలితమ్మా, సావిత్రి గూడా సామాన్లు దింపుకువచ్చారు వీరున్న చోటికి ఆ స్టేషను రామాపురం అని తెలుసుకున్నాక. జనంలోనుంచి చొచ్చుకుని పార్వతిదగ్గరకు చేరటం ప్రళయం అయిపోయింది.

పార్వతి మూలుగు ఎక్కువైంది. ఆ ధ్వని ఎక్కడో పాతాళం నుంచి వస్తున్నట్లుంది. రెండు మూడుసార్లు బలవంతాన పెదవులు కదల్చడానికి ప్రయత్నం చేసింది. ఆ వచ్చినాయన ఏదో సీసాలోనుంచి మందు చెంచాతోతీసి పెదవులు తడిపాడు. పార్వతి పెదవులు బలవంతాన కదుపుతూ 'విషం...నేనే...చచ్చి...ఊ...పుచ్చుకున్నాను' అంది. గోపాలరావు స్టేషనుమాష్టరుగారి భుజంపట్టుకుని:

'వినండి డాక్టరుగారూ...నాకేం తెలియదు...నేనేం చెయ్యలేదు' అన్నాడు. పార్వతి ముఖంలో రేఖామాత్రంగా చిరునవ్వు పొడసూపింది గోపాలరావు వంక చూస్తూ. లలితమ్మా సావిత్రి పార్వతి దగ్గరకుచేరి హోరుహోరున ఏడుపు ప్రారంభించారు. రైలుస్టేషనుమీదుగా రాలిపోయిన నక్షత్రం గోపాలం దృష్టిలో పడింది. అతని హృదయం జల్లుమంది. వక్కసారిగా వణికిపోతూ అతని రెండుచేతులూ హృదయానికి హత్తుకున్నాడు అతని చేతికేమిటో అక్షరాల్లాగా గుచ్చుకున్నాయి.

★